

иска му са за да би на поправката да обърнатъ на него внимание. Скобелевъ го милва по лицето, солдатинътъ напълно доволенъ. Генералътъ прѣминава по редоветъ, разговаря съ ротитъ, именно не рѣчи произнася, не ораторствува, а разговаря.

— Но, какво, братъ... Какъ ще отидемъ днесъ?

— Ще са постараемъ, ваше прѣвѣсходителство.

— Нѣма да са посрамите?...

— Защо. Ний сме радостни, ваше прѣвѣсходителство.

— Помнете, братъ, едно, да не са притоварвате. Ний не отиваме да прѣвземаме Плевенъ, а само да истласкаме турцитъ отъ тѣхната траншея и да я завземемъ... Разбрахте ли? Слѣдователно, като са вижните до траншеята и сѣднете тамъ....

— Ще са постараемъ...

— Но, това.... Помнете че тукъ не е въ храбростта, а въ послушанието на дѣлото. Каза ти началникътъ: „стой“ — то и да ти са иска да погнешъ неприятелътъ по-нататкъ, да не са мѣстишь отъ мѣстото... А да са бонте отъ турчинътъ нѣма защо.

— Ний отъ тѣхъ не са бонимъ.

— Но, това е. Помнете въ Ловечъ, какъ ги бихме.

— Помнимъ; ваше-ство! бодро звучи отъ редоветъ.

— Помните ли какъ ги погнѣхме, а?

— Тѣ тогава отъ насъ съ всичката ордия побѣгнѣхъ, обажда са смѣняцийтъ са солдатинъ.

— Ти бѣше тогава съ мене... Отъ старитъ ли си?.....

— Азъ бѣхъ съ ваше прѣвѣсходителство и самитъ тѣзи редути подъ Плевенъ взе.

Този въ отговоръ само тяжко въздѣхнѣ.

— Но, ето, братъ, видите ли. Дѣлото не е трудно. Ведижъ вече ний тази Зелена гора вземахме. Наша бѣше.

— И пакъ ще бѣде, ваше-ство.

Бѣсѣдата, прилична на тази, са повтаряше въ всякой баталионъ. Скобелевъ познаваше своитъ стари бойовни другари, напѣмнюваше си съ тѣхъ първитъ атаки, моляше солдатитъ да не забравятъ, че днешното дѣло не е нападение на Плевенъ, а само завзиманне на близкитъ турски позиции.

— Знаете ли, азъ ужасно са боя за младитъ солдати, обръща са къмъ своитъ Скобелевъ. Много рисковавно дѣло.... Нощно, въ мъглата. Тукъ и на старийтъ, ако той не е привикажъ, възможно е да са изгуби. Азъ нѣма да ос-